

MƯA THÌ THẦM LÀ MƯA ... SẮP XA

“Tháng sáu mùa thi ...”. Mùa của những cơn mưa. Nó thuộc lòng những bài hát về mưa và mùa hạ. Chao ôi! Sao mà nó yêu cái lạnh lạnh của cơn mưa đến vậy! Mùa mưa - mùa thi cũng đang đến thật gần - Nó cũng chưa cảm nhận sâu sắc lắm cho đến cái ngày hôm nay nó đạp xe đến trường dưới vội vã cơn mưa...

Chiếc xe đạp của nó kéo dài những đường thẳng đầy đất đỏ khi nó dắt vào nhà để xe. Với lấy cái cặp từ rổ mà mẹ nó đã bọc kĩ bằng một cái bọc ni lông. Cởi nhanh cái áo mưa đang mặc trên mình, nó đi nhanh về dãy phòng lớp C. Bước vào lớp với bộ áo dài ướt sũng còn hơn “con chuột lột”, lạnh run, nó bỏ cặp vào học bàn. Cái hối hả của cơn mưa ngoài kia chạy sộc vào lớp cùng với nó. Nhích cái ghế sang một bên, vừa bước ra khỏi bàn nó vừa đưa mắt nhìn khắp giảng đường. Vắng hoe. “Gần 7 giờ rồi mà!” Nó nhủ thầm. Ban bè nó mỗi đứa như những sợi mưa lạc trước thêm cứ từng đợt đi vào.

- Sao mà đi trễ vậy? Nó nhìn đứa bạn thân vừa đến hỏi.

- Mưa mà mà! Tao ngủ quên. Mà cũng đâu có đi sớm!

Trình - cô bạn thân của nó vừa giũ áo mưa vừa vắt lên cửa sổ nháy mắt cười tinh nghịch. Những cái xuýt xoa vì lạnh. Những cái đầu ỏ rom như vừa vắt ráo nước. Nó không thể ngồi ngay xuống ghế vì mình mảy dấm nước. Đứng ngoài cửa lớp nó đưa tay gỡ từng làn tóc rối và... run. Ngoài kia những hạt mưa đang đan chéo nhau rơi xuống. Những cành phượng đỏ âm thầm, tươi tắn tắm trong mưa đón

cái khởi đầu mới mẻ cho những mầm xanh non. Mải nhìn nó giặt mình vì tiếng của một cậu bạn trai:

- Lược nè Yến!

Quay lại, mắt chữ A mồm chữ O. Nó nhìn cậu bạn đang chia cây lược về phía nó như nhìn động vật từ Sao hỏa. “Trời bữa nay sao cậu ta bạo thế!”. Ý nghĩ chạy qua đầu nó. Nó nhìn cậu bạn chằm chằm.

- Làm gì mà Yến ngạc nhiên thế? - Khoa nhìn nó, phân bua - Tại tôi thấy tóc Yến rối nên... Lược của tôi đó!

- Thảo nào trời bữa nay mưa dữ!

- Sao cơ!

- À không có gì! Nó bật cười.

Đường như có một cái gì đó rất lạ len lỏi vào chùng ấy thành viên trong lớp. “À! Phải rồi! Sự thay đổi!”. Thứ hai tuần trước, nó cầm trên tay cuốn lưu bút của Hồng Loan - cô nữ sinh chanh chua mà nó chừa ghét. Nhớ buổi đầu nhập trường, mới ngồi học chưa ấm chỗ ở góc giảng đường này, nó đã được Hồng Loan gán cho cái tên: “Tiểu Yến Tử”. Mấy chàng trai của lớp cứ được dịp là lời cái biệt danh ấy ra đùa cợt. Đã có lúc nó cảm giác sẽ không bao giờ tha thứ được cho cái cách cạnh khỏe của Hồng Loan. Những giận hờn suốt mấy năm đại học bỗng nhiên tan biến khi Loan đưa cho nó cuốn lưu bút với lời xin lỗi: “Minh biết, suốt 4 năm qua Yến luôn ầm ức. Nhưng chẳng nhẽ người ta giận nhau chỉ vì một cái tên?”. Nó bật cười và bỗng thấy mình sao thật dễ tha thứ! Nó cũng chứng kiến cảnh tập thể nữ giới trong lớp “tròn xoe mắt” khi 6 chàng trai nhút nhát “đưa

nhau” thổ lộ tình cảm với chị em bằng những món quà thật ngộ nghĩnh, dễ thương. Rồi tới bây giờ, ngay cả cái cậu bạn tóc dài nghệ sĩ, quanh năm đến giảng đường chỉ với một cuốn vở, ngồi một chỗ và chẳng trò chuyện cùng ai lại chủ động quan tâm đến nó đến thế.

- Sao điệu thế! Đàn ông đến lớp mà cũng đem lược?

Chiếc lược được cào lên mái tóc rối của nó đang sũng nước vì mưa. Nó thấy vui vui và má nó nóng hổi. Cái khoảng cách về giới mong manh dường như được xóa đi trước mắt nó. Tiếng chuông vào giờ học, nó ngồi xuống sượng sùng vì quần áo chưa khô hết. Nhìn qua phía Khoa, nó cười và đưa trả cây lược thay một lời cảm ơn. Nó ngưng. Và... cậu sinh viên tóc nghệ sĩ cũng bên lên mỉm cười.

Phía ngoài giảng đường, mưa đã tạnh, mọi vật đang thay đổi. Mấy chú chim sẻ lách chích dưới mái hiên. Hoa phượng lại thêm đỏ rực sau cơn mưa ấm nóng. Luồng gió nhẹ bứt vài chiếc lá khô rải xuống sân như thầm trách mùa hạ về không báo trước. Nó cũng đang thầm trách mùa hạ sao qua nhanh.

Mắt vẫn chú ý lên bụi giảng nhưng trước mắt nó không phải là những câu chữ của môn học. Bên tai nó không là tiếng trầm ấm của thầy với bài giảng về tâm lý lứa tuổi mới lớn. Bất chợt nhìn ra sân và trong khoảng khắc hiếm hoi ấy nó bắt gặp được bao thứ đổi thay dưới cơn mưa. Nó và các thành viên trong lớp cũng đang thay đổi vì một điều đơn giản bởi đây là những giờ học cuối cùng của thời sinh viên...

>> DIỆP CHI